

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/680/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.37.891/2024/2. számú végzésével, valamint az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 42. § (1) bekezdés c) pontjával, 57. § (2) bekezdésével, 58. §-ával, valamint 142. § (2) bekezdés aa) pontjával, továbbá a fertőző betegségek és járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet 5. § (1)–(10) bekezdésével szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Kfv.I.37.891/2024/2. számú végzése, a Fővárosi Törvényszék 49.K.701.328/2024/12. számú ítélete, valamint Budapest Fővárosi Kormányhivatal X. Kerületi Hivatala BP-10/NEO/00024-7/2024. számú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték. Az indítványozók továbbá – az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján – az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 42. § (1) bekezdés c) pontja, 57. § (2) bekezdése, 58. §-a és 142. § (2) bekezdés aa) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérték az Alkotmánybíróságtól. (Az előbbieken túlmenően az indítványozók a fertőző betegségek és járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet – a továbbiakban: NM rendelet – 5. § (1)–(10) bekezdése „Alaptörvénnyel való összhangját illető” vizsgálat lefolytatását is kezdeményezték, de alkotmányjogi panaszukban e miniszteri rendeleti szabályok alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését nem kérték az Alkotmánybíróságtól.)
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a törvényszék által megállapított tényállása szerint Budapest Fővárosi Kormányhivatal X. Kerületi Hivatala, az alapügy alperese, 2023. november 2. napjától az alapügy – kiskorú – felperese életkorhoz kötött kötelező védőoltásának elmaradása ügyében hivatalos eljárást indított. Az

eljárás eredményeként az alperes 2023. december 5. napján kelt, BP-10/NEO/04309-10/2023 számú határozatában kötelezte – felelős személyként a felperes édesapját megjelölve – a felperes szüleit (akik alkotmányjogi panaszukat a kiskorú felperessel együtt terjesztették elő), hogy a felperest az életkorhoz kötött, kötelezően előírt, betöltött 12 éves korban esedékes Hepatitis B elleni védőoltással oltassák be. Az alperes az oltásra kötelező határozatában foglaltak teljesítésének határidejeként mind a felperes beoltása, mind ennek igazolása tekintetében a határozat véglegessé válásától számított 30 napot jelölte meg. Az indítványozó édesapa 2023. december 21. napján oltás alóli mentesség megadása iránti kérelmet terjesztett elő az alperesnél. Az alperes az eljárás megindítását követően 2024. január 3. napján kelt, BP-10/NEO/00024-3/2024. számú végzésével felhívta a felperes édesapját, mint törvényes képviselőt, hogy a végzés kézhezvételétől számított 8 napon belül nyilatkozzon a felperes kezelőorvosának kilétéről, valamint csatolja a kezelőorvos által adott szakvéleményt, amely tanúsítja, hogy a felperes védőoltásban részesítése az egészségi állapota miatt nem lehetséges, vagy a védőoltás a felperes egészségét vagy meglévő betegségét várhatóan károsan befolyásolná, és ezen körülmények változása belátható időn belül nem várható. A felperes törvényes képviselője az alperes hiánypótlási felhívását 2024. január 5. napján átvette, azonban a végzésben meghatározott határidőn belül sem a nyilatkozattételi, sem az iratbemutatásra vonatkozó felhívásnak nem tett eleget, s az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 49. §-a alapján biztosított eljárás szüneteltetése iránti kérelem előterjesztésének lehetőségével sem élt, ezért az alperes 2024. február 23. napján kelt, BP-10/NEO/00024-7/2024. számú végzésével a kötelező védőoltás alóli mentesítésre irányuló eljárást az Ákr. 47. § (1) bekezdés b) pontja alapján megszüntette. Indokolása szerint a felperes a hatóság felhívására nem nyilatkozott, és ennek hiányában a kérelme nem bírálható el, és az eljárás hivatalból sem folytatható.

- [3] Ezt követően a szülei által képviselt felperes bírósághoz fordult a kötelező védőoltás alóli mentesítéssel kapcsolatos ügyben az alperes BP-10/NEO/00024-7/2024. számú végzésének felülvizsgálata iránt. A felperes keresetében az alperes végzésének megsemmisítését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék 49.K.701.328/2024/12. számú ítéletével a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott az Ákr. 47. § (1) bekezdés b) pontjára, mely szerint a hatóság az eljárást megszünteti, ha a kérelmező ügyfél a hatóság felhívására nem nyilatkozik, és ennek hiányában a kérelem nem bírálható el, és az eljárást hivatalból nem folytatja {Indokolás [31]}.
- [4] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria Kfv.I.37.891/2024/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával megtagadta.

- [5] Az indítványozók ezt követően fordultak alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszukban az összes, az ügyben született döntés alaptörvény-ellenességét állították az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján. Az alaptörvény-ellenesség indokát az indítványozók az alapügyben kiskorú felperes, illetve mindhárom indítványozó nevében is állították. Alkotmányjogi panaszukban az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, II. cikke, III. cikk (2) bekezdése, VII. cikk (1) bekezdése, X. cikk (2) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, XX. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmére hivatkoztak a támadott döntésekkel, illetve jogszabályi rendelkezésekkel összefüggésben.
- [6] Alkotmányjogi panaszukban az indítványozók állították: „A bíróság szerint se az alperesnek, se neki nincs semmiféle kötelezettsége az emberi élet védelme érdekében, mindenféle vizsgálat nélkül, a kezelőorvos ügyfélként történő bevonása, meghallgatása nélkül az emberi élet kioltására alkalmas egészségügyi beavatkozást rendelhet el, a Kúria pedig teljes közömbösséget mutat panaszos emberi élethez való joga tekintetében.” Az indítványozók sérelmezték, hogy szerintük a Kúria Kfv.I.37.891/2024/2. számú végzésében nem reagált a felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakra, ezáltal sértette a tisztességes eljárás követelményét. Az indítványozók a Fővárosi Törvényszék 49.K.701.328/2024/12. számú ítélete kapcsán kifogásolták, hogy a „Törvényszék a felperes keresetét elutasította, amely során a kereseti kérelmet nem merítette ki, a keresetben hivatkozott jogszabályi rendelkezések megalapozottságát nem cáfolta, nem indokolta, az alperes ügy lényegére kiható anyagi és eljárásjogi jogszabálysértéseit figyelmen kívül hagyta, a jogszabálysértések hiányát iratellenesen és jogszabálysértően állapította meg, sőt maga is súlyos jogszabálysértéseket követett el az eljárásában.”
- [7] Az indítványozók a kiskorút érintően arra hivatkoztak, hogy az alperes, a Törvényszék és a Kúria „az Alaptörvény II. cikk (1) bekezdés szerinti emberi élet védelme szerinti hivatali kötelezettségét megsértette”. Arra hivatkoztak, hogy „az Alaptörvény II. cikke az emberi életet korlátozhatatlanul védi, az emberi életet semmilyen társadalmi érdekből nem lehet korlátozni”. Szerintük ez alól nem kivétel a kötelező oltások esete sem. Kifejtették, hogy az „emberi élet védelme alapján egyetlen egy jogszabályi rendelkezés, egyetlen egy hatósági határozat sem hajtható végre, ha az emberi életet, vagy egészséget indokolatlanul veszélyeztetheti! Ha az Alaptörvény utasítása ellenére »jogszabály utasítás« indokolással valakinek az életét, vagy egészségét veszélyezteti az orvos, vagy hatóság, azért büntetőjogi felelősségre vonható!” Az indítványozók állították továbbá, hogy a „Kúria, ahogy az alperest és a Bíróságot és önmagát is mentesítette az emberi élet védelmi kötelezettsége alól azzal, hogy mentesítési kérelmet formai okokra hivatkozva utasított el, azt is tagadta, hogy lenne olyan orvos, aki erre jogosult lenne”. Szerintük vizsgálni kellett volna, hogy „a beleegyezési képességgel nem rendelkező panaszosnak az oltása csak saját közvetlen javát szolgáló beavatkozásnak minősül-e”. Sérelmezték, hogy a „Kúria, a bíróság” az

„alperes határozatát nem semmisítette meg”. Ezzel összefüggésben az indítványozók számos, interneten fellelhető statisztikai adata is hivatkoztak, arra vonatkozóan, hogy mely évben hány ember vesztette életét az oltások következtében, amelyek alapján igazoltnak vélik, hogy „az oltások olyan egészségügyi beavatkozások, amelyekbe bele lehet halni. Minden olyan döntés és kötelezés, aminek teljesítése a kötelezett életébe kerülhet, sérti az Alaptörvény szerinti emberi élethez való jogot”. Azáltal továbbá, hogy a bíróság a keresetet elutasította, sértette a kiskorú indítványozó önrendelkezési jogát sértette és emberi méltóságától megfosztotta. Arra is hivatkoztak továbbá, hogy a kiskorú „Panaszosnak az a lelkiismereti meggyőződés alakult ki, hogy nem kér semmilyen oltásból, az alperes, a Törvényszék és a Kúria azonban végzésével semmibe vette panaszos akaratát, lényegében az oltások felvételére kötelezte, amellyel súlyosan sértette panaszos lelkiismereti és vallásszabadságát, annak megsértése útján pedig emberi méltóságát is!” Kifejtették, hogy miután a kiskorú indítványozó „mentesítési kérelmét azon állítólagos tudományos álláspont alapján, miszerint az ő oltása járványokat előzhet meg, elutasították és ez által lényegében oltásra kötelezik, az oltásra kötelező hatóságok orvostudományi kérdésben foglalnak állást jogellenes, amellyel sértik az Alaptörvény X. cikk (2) bekezdését.”

- [8] Az indítványozók fentiekén túl az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján az Eütv. 42. § (1) bekezdés c) pontja; 57. § (2) bekezdése; 58. §-a; valamint 142. § (2) bekezdés aa) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérték az Alaptörvény II. cikkének sérelmére hivatkozással. Az indítványozók szerint senki nem kötelezhető arra, hogy potenciálisan halált okozó orvosi beavatkozásnak vesse alá magát, mivel nem létezik olyan közérdek, amelynek érdekében az élet elvétele szükséges és arányos lenne.
- [9] Végül az indítványozók több nemzetközi egyezmény sérelmére is hivatkoztak, így megjelölték az Európa Tanácsnak az emberi lény emberi jogainak és méltóságának a biológia és az orvostudomány alkalmazására tekintettel történő védelméről szóló, Oviedóban, 1997. április 4-én kelt Egyezményét; Az emberi jogokról és a biomedicináról szóló Egyezményt, valamint az Egyezménynek az emberi lény klónozásának tilalmáról szóló, Párizsban, 1998. január 12-én kelt Kiegészítő Jegyzőkönyve kihirdetéséről szóló 2002. évi VI. törvény (a továbbiakban együtt: Oviedói Egyezmény) 6. cikk 1. pontjának sérelmét, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény (a továbbiakban együtt: EJE) sérelmét, valamint a Gyermekek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény (a továbbiakban: New Yorki Egyezmény) 3. cikk 1. pontjának, 6. cikkének, 24. cikk 3. pontjának sérelmét.
- [10] A belügyminiszter az Abtv. 57. § (1b) bekezdése alapján az Eütv. alkotmányjogi panaszban támadott rendelkezéseivel kapcsolatos álláspontjáról tájékoztatta az Alkotmánybíróságot.

- [11] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. §, illetve 26. § (1) bekezdése szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket.
- [12] 2.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. A kiskorú indítványozó a sérelmezett jogerős végzéssel zárult ügyben felperes volt, s vele együtt törvényes képviselői szintén indítványozók, az alapügyben felperes a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, magánszemélyként indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.
- [13] 2.2. Az indítványozók panaszukban a Kúria felülvizsgálat befogadását megtagadó végzését és a Fővárosi Törvényszék 49.K.701.328/2024/12. számú ítéletét is támadták.
- [14] Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, így a Kúria döntése megfelel az Abtv. 27. § (1) bekezdésben foglaltaknak, ezért alkotmányjogi panasszal támadható (lásd például: 3245/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [14]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [11]).
- [15] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi végzése alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható. Ilyen esetben az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. Az indítványozók a Fővárosi Törvényszék 49.K.701.328/2024/12. számú ítéletét külön alkotmányjogi panasszal nem támadták meg, ugyanakkor a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdésére alapított döntése mérlegelési

jogkörben hozott döntésnek minősül. Minderre tekintettel a Kúria végzése és azon keresztül a Fővárosi Törvényszék 49.K.701.328/2024/12. számú ítéletének állított alaptörvény-ellenessége is vizsgálható jelen eljárásban {lásd például: 3032/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [29]-[31]}.

- [16] Az indítványozók az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszukban az alperes határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is indítványozták. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz. Az Abtv. 27. §-a nem közigazgatási szerv határozatával szemben alkotmányjogi panasz benyújtását nem teszi lehetővé.
- [17] 2.3. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzésével szemben nincs helye jogorvoslatnak. A bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható kúriai végzéssel szemben az indítványozók az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben terjesztették elő alkotmányjogi panaszukat.
- [18] 2.4. Az indítványozók zömében Alaptörvényben biztosított jogok sérelmére hivatkoztak, de állították az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése sérelmét is. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésével kapcsolatban jelen ügyben is fenntartja a korábbi következetes gyakorlatát, miszerint e rendelkezés nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot {lásd például: 3401/2022. (X. 12.) AB végzés, Indokolás [8]}, így érdemi vizsgálatra e tekintetben nincs lehetőség.
- [19] 2.5. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban hivatkoztak az Oviedói Egyezmény, az EJEE, valamint a New Yorki Egyezmény rendelkezései megsértésére is, jóllehet az indítvány nem tartalmaz jogszabály nemzetközi egyezménybe ütközése vizsgálatára vonatkozó indítványt, és ilyen indítványt a természetes személy indítványozók nem is terjeszthetnének elő [lásd Abtv. 32. § (2) bekezdése].
- [20] 2.6. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit nem teljesíti.
- [21] A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványozónak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl.: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}. Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó

érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {lásd például: 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]; 3022/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [18]-[19]}.

- [22] Az indítványozók mind az Abtv. 26. § (1) bekezdése, mind 27. § (1) bekezdése szerinti panaszukban valójában a hazai oltási rendszer, valamint az indítványozókat oltásra kötelező hatósági döntés kritikáját fogalmazták meg, javarészt az interneten elérhető statisztikai adatok alapján, valamint az Alkotmánybíróság releváns gyakorlatának kritikai bemutatásán keresztül.
- [23] Mindazonáltal a Fővárosi Törvényszék 49.K.701.328/2024/12. számú ítéletével nem az oltási kötelezettség megállapításának törvényessége tárgyában döntött, hanem „kizárólag az alperes oltás alóli mentesítés tárgyában indult eljárás megszüntetéséről rendelkező végzésének jogszerűségéről kellett döntenie.” {Lásd: az ítélet [22] indokolási pontját.} A Kúria Kfv.I.37.891/2024/2. számú végzésével pedig az alapvetően eljárási kérdést érintően született jogerős ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról döntött. Az indítvány nem tartalmaz arra vonatkozó indokolást, hogy a törvényszéknek az alapvetően eljárási kérdés tárgyában hozott ítélete, illetve a kúriai végzés miért és mennyiben érinti az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezéseket, egészen pontosan mivel okozzák azok sérelmét.
- [24] Az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással az indítványozók kérték több, Eütv.-beli rendelkezés, valamint az NM rendelet rendelkezései Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatát. Indítványuk azonban nem tartalmazott határozott kérelmet az NM rendelet általuk hivatkozott rendelkezései alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére vonatkozóan, továbbá nem is fejtették ki, hogy az NM rendelet egyes konkrét rendelkezéseit miért vélik az Alaptörvénybe ütközőnek. Az indítványozók nem fejtették ki azt sem, hogy szerintük az Eütv. rendelkezései miért okozzák a megjelölt alaptörvényi rendelkezések sérelmét. Az indítvány nem tartalmaz érvelést arról sem, hogy az a szabály, amely a hiánypótlási felhívás kibocsátását megalapozta, miről szól, továbbá az miért, milyen okból lenne alaptörvény-ellenes. Az indítványozók nem utaltak továbbá arra, hogy melyek a támadott rendelkezések közül azok a rendelkezések, amelyeket a bíróság a konkrét esetben ténylegesen alkalmazott. Az Alkotmánybíróság utal arra, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán bekövetkező Alaptörvényben biztosított jog sérelmére lehet hivatkozni. Megállapítható, hogy az Eütv. indítványban megjelölt 42. § (1) bekezdés c) pontját, 57. § (2) bekezdését, valamint 142. § (2) bekezdés aa) pontját, illetve az NM rendelet támadott rendelkezéseit az alapügyben eljáró bíróságok nem is alkalmazták döntésükben. A törvényszék az indítványozók által támadott rendelkezései közül az Eütv. 58. §-ának azokat a rendelkezéseit alkalmazta, amelyek a védőoltás alóli mentesítést lehetővé teszik, de még ezek kapcsán sem fejtették ki az indítványozók,

hogy e szabályok miatt okozzák az indítványban felsorolt alaptörvényi rendelkezések sérelmét. Mindezek alapján megállapítható, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással előterjesztett indítvány nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti feltételeknek {lásd hasonlóan: 3331/2023. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [38]}.

- [25] Összefoglalva: jelen esetben az indítványozók nem fejtették ki, hogy a megjelölt Alaptörvényben biztosított jogokat a támadott bírói döntések, illetve jogszabályi rendelkezések miatt sértik. Ezért az indítvány kapcsán azt kellett megállapítani, hogy az indítványozók nem hivatkoztak olyan pontosan körülírt, releváns alkotmányjogi érvekkel alátámasztott alaptörvény-ellenességre, amelyet az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálat tárgyává tehetett volna. A felhívott alaptörvényi rendelkezésekre való hivatkozással az indítványozók alkotmányjogilag értékelhető indokolás hiányában nem támasztották alá a Kúria Kfv.I.37.891/2024/2. számú végzésének, a Fővárosi Törvényszék 49.K.701.328/2024/12. számú ítéletének, valamint az Eütv. és az NM rendelet támadott rendelkezései Alaptörvénybe ütközését. Az indítvány ezért nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának.
- [26] A fentiek szerint az Alkotmánybíróság az indítvány hiányosságai folytán azt az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdése alapján eljárva, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja alapján, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontja szerint visszautasította.

Budapest, 2025. július 8.

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró